

Arrest

nr. 347 865 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 mei 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat F. QUAIRIAT, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2024 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 6 mei 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2024 werd ingediend door :

[A.M.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 17.10.2019 een visumaanvraag type D (studies) indient bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type D, geldig van 15.12.2019 tot 12.06.2020. Hij wordt op 20.07.2020 in het bezit gesteld van een A-kaart, uiteindelijke geldig tot 31.10.2022. Op 02.03.2023 wordt betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op zijn verblijf als student en op het feit dat hij zijn studies noodgedwongen heeft moeten beëindigen omwille van de coronapandemie. Echter, betrokkene was er steeds van de op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten. Betrokkene studeerde hier slechts drie jaar, waarvan één jaar een voorbereidend jaar taalonderwijs was. Uit de voorgelegde stukken kan op geen enkele manier blijken dat de coronapandemie de oorzaak was van het beëindigen van zijn studies. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat zijn andere broer over de Nederlandse nationaliteit zou beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België (of in Nederland) ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische broer. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap met zijn broer niet aantoont. Evenmin woont hij samen met broer noch toont hij aan dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer. Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Betrokkene is namelijk geboren en getogen in Marokko en kwam pas in 2020, naar België. Gezien zijn legale verblijf van 20.07.2020 tot 31.10.2022 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan geen bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de

noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld was en onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan gedurende zijn lange verblijf als student. Vermits zijn verblijfsrecht verviel op 01.11.2022 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij vastberaden zou zijn zich verder te ontwikkelen en bij te dragen aan de samenleving, dat hij vlekkeloos Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij hier een tewerkstelling gekend zou hebben, dat hij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat hij alle mogelijkheden benut zou hebben om zich te integreren, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij een harde werker zou zijn, dat hij niet afhankelijk zou willen zijn van de sociale bijstand, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij verschillende scholingsbewijzen voorlegt, evenals zijn loonbrieven, zijn arbeidsovereenkomst, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit; zijn Marokkaans diploma en zijn individuele rekening van het jaar 2022) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

- "- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de redelijke termijn ;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van de vertrouwelijkheid van de asielpprocedure ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 en 8 E.V.R.M."

Hij betoogt als volgt:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwens-beginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert over elk element afzonderlijk, doch weigert het geheel van de samengeroepen elementen te beoordelen, wat nochtans zeer belangrijk is voor een beoordeling omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

4.5.

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet de familieband met zijn broer niet aantoont.

Evenwel legt verzoeker een verklaring op eer neer opgesteld door zijn broer en gelegaliseerd door de gemachtigde van de burgemeester te Gent (zie stuk 3) Hierbij bevestigt de heer AZZOUZI Abdelali dat hij de broer is van verzoeker, en dat zij een nauwe familiale band onderhouden.

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd doch er steeds van op de hoogte was dat zijn verblijf slechts tijdelijk was. Dit is evenwel niet correct en niet redelijk te noemen. Verzoeker ging er immers van uit dat hij zijn studies zou kunnen afronden en dat hij nadien conform de geldende regels zou kunnen overgaan tot het zoeken naar vast werk en zo zijn verblijf zou kunnen verderzetten. Verzoeker heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

b)

De verzoekende partij spreekt en schrijft niet alleen de Nederlandse taal, hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden.

Verweerster heeft met deze elementen in zijn geheel geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het onderzoek is thans onzorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4.6.

Met betrekking tot zijn integratie en werkbereidheid

a)

Taal en opleiding

Verzoeker verblijft ondertussen 6 jaar in België waarbij hij zijn leven hier heeft opgebouwd.

Verzoeker kent de taal perfect en heeft zich de Belgische waarden en normen eigen gemaakt.

De verzoeker is ingeburgerd.

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zo heeft hij lessen Nederlands gevolgd en dit tot op een zeer hoog niveau. Hij heeft ook toen dit kon gewerkt om zo zijn steentje bij te dragen aan de maatschappij. Alle bewijsstukken werden hiervan reeds gevoegd in het verzoekschrift art. 9bis Vw.

Dit wordt bevestigd aan de hand van de certificaten, werkcontracten en loonfiches.

De verzoeker spreekt tevens Nederlands en heeft hiertoe de nodige taallessen gevolgd.

Hij legt hiervan volgende bewijzen neer:

- Registration for the preparatory course of Dutch Ugent ; (zie stuk 4)*
- Certificaat UGent Nederlands voor Anderstaligen 4 B1. (zie stuk 5)*

Na het volgen van dit voorbereidend jaar waar hij op hoog niveau zich de taal kon eigen maken schreef verzoeker zich in voor de opleiding elektromechanica aan de Odisee hogeschool (dit van 2020 tot 2022), waar hij de opleiding ook in het Nederlands volgde. (zie stuk 6-8)

Het mag duidelijk zijn dat deze opleiding ervoor zorgt dat verzoeker reeds ervaring en opleiding geniet in een sector waar op heden een structureel tekort is aan arbeidskrachten. Elektromechaniker is immers een knelpuntberoep.

Verzoeker kon zijn studies niet verder zetten gelet op het feit dat hij ten tijde van de coronapandemie een achterstand opbouwde aangezien de lessen niet langer on site konden plaats vinden, een gegeven dat zeker in deze opleiding en sector toch cruciaal mag genoemd worden. De stopzetting van zijn legaal verblijf kan verzoeker aldus niet verweten worden, en lag in elk geval niet aan een gebrek aan intrinsieke motivatie en/of werkbereidheid.

b)

Werkbereidheid

Verzoeker wilt een meerwaarde bieden aan de Belgische maatschappij door te werken.

Dit toont hij op heden reeds aan, zo werkte verzoeker tijdens zijn laatste jaar al als jobstudent in het hotel Pillows Grand Hotel Reylof. (zie stuk 9) Daarvoor deed hij ook een stage bij Volvo en had hij een bijbaan bij De Lijn te Gent. (zie stuk 10)

Verzoeker heeft zich voor zover dit mogelijk was ingezet voor de Belgische maatschappij en heeft hier kansen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Bij de aanvraag conform art. 9bis Vw voegde verzoeker tevens een werkbelofte.

Wanneer hij terug dient te keren naar Marokko is de kans groot dat hij geen werk zal vinden en niet in zijn eigen behoeftes zal kunnen voorzien.

Dat verweerster op de hoogte is van zijn werkbereidheid doch hier absoluut geen rekening wordt gehouden.

c)

Netwerk van vrienden en kennissen

De verzoeker heeft een ruime vrienden- en kennissenkring, alsook familie.

Hieruit blijkt dat de verzoeker een netwerk heeft van familie, vrienden en kennissen, waarmee hij i.t.t. wat verweerster voorhoudt met verschillende ook een hechte en affectieve band heeft. Het is dan ook moeilijk om België te verlaten, louter om een formaliteit te vervullen, gelet op zijn hecht netwerk en familiebanden.

d)

Verweerster heeft aldus niet voldoende rekening gehouden met verzoekers stappen naar integratie, zijn familiale banden, zijn vriendennetwerk, scholing, tewerkstelling en het leren van de Nederlandse taal.

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om zijn familie, vrienden en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen in Marokko dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

Verzoeker heeft op heden een sterke band met België en dient dan naar Marokko te gaan, waar hij nergens terecht kan en geen onderdak heeft en ook geen netwerk meer heeft die hem kan ondersteunen.

Hij woont al 6 jaar onafgebroken in België en beschouwt het als zijn land. Verzoeker kan hier tevens aan het werk van zodra hij over de juiste arbeidsvergunningen beschikt.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Marokko te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken (legaal) verblijf ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

- 4.7.

Met betrekking tot het privéleven.

Verzoeker heeft hier in België een privéleven opgebouwd.

Het artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het privéleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familieleven te waarborgen (zie onder meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Bovendien kan het art. 8 EVRM zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9bis Vw (zie onder meer RVV 5.09.2016; RVV 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RVV 31.03.2017; RVV 22.06.2017; RVV 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RVV 30.01.2015; RVV 29.07.2015).

Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd.

Dat hij na 6 jaar hier te hebben gewoond, moeilijk terug kan naar Marokko waar hij in tegenstelling tot wat verweerster beweert, geen netwerk meer heeft, waarbij hij onderdak en bijstand kan vinden. Verweerster stelt dat verzoeker dit niet bewijst of aantoont, evenwel kan van verzoeker moeilijk negatief bewijst worden verwacht. Deze verwachting is dan ook absoluut onredelijk.

De verzoekende partij wenst op de merken dat een reis naar Marokko in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding vormt met zijn dichte vrienden en kennissen in België. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Marokko zal moeten blijven.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM

- 4.8.

Besluit: aangaande inzet van verzoeker en de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag 9bis Vw aangetoond dat hij zich sinds zijn verblijf in België, als een voorbeeldige burger heeft gedragen. Zo heeft hij een doorgedreven kennis van het Nederlands, kan hij dit perfect spreken en schrijven en heeft hij hier gestudeerd en gewerkt.

De verzoekende partij is bovendien overduidelijk werkbereid en heeft dit ook in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Dat ook de elementen van integratie deel uitmaken van de beoordeling of de aanvraag vanuit België ingediend kan worden of niet.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele

aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, I.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Marokko dient terug te keren om vervolgens van daaruit een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden”.

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van “de vertrouwelijkheid van de asielprocedure”, de redelijke termijn en artikel 3 van het EVRM. Het verzoekschrift bevat immers geen enkele uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing dit alles met de voeten treedt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt immers verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er wordt in detail toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist niet dat na deze bespreking nog eens een bespreking moet plaatsgrijpen van de combinatie van alle aangebrachte elementen. De Raad ziet immers niet in hoe een verwerping van elk ingeroepen element kan leiden tot een andersluidende beslissing indien ze gecombineerd worden behandeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De ruime theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker levert wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Zoals verzoeker terecht opmerkt beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling of aangevoerde omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze appreciatiebevoegdheid kan niet worden ingeperkt door een gedragslijn, toezeggingen of beloftes en dus kan verzoeker in deze niet dienstig de schending opwerpen van het vertrouwensbeginsel, dat kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.7. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State inzake het begrip buitengewone omstandigheden. Hij toont echter niet concreet aan dat verweerder in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die niet in overeenstemming is met deze rechtspraak of onvoorzienbare omstandigheden zou vereisen of omstandigheden die niet voortvloeien uit eigen gedrag.

2.8. De bestreden beslissing weerhoudt de door verzoeker aangehaalde omstandigheid over de Belgische en Nederlandse nationaliteit van zijn boers “Bovendien” niet omdat verzoeker de familieband niet bewijst. Verweerder stelt: *“Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te*

kunnen spreken van verwantschap.” Verzoeker kan niet dienstig de schending van de zorgvuldigheidsplicht inroepen op dit vlak door te verwijzen naar verklaringen op eer die hij voegt als stuk 3 bij zijn verzoekschrift, naast het opnieuw voegen van de Belgische identiteitskaart van zijn broer. Immers dateren ze van 12 mei 2026. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening gehouden te hebben met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker met zijn simpel betoog dat het moeilijk is om zijn familie achter te laten, de volgende beoordeling die verweerder ook maakt inzake zijn Belgische broer, niet aan het wankelen brengt: “Het hebben van familieleden in België (of in Nederland) ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. (...) Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische broer. (...) Evenmin woont hij samen met broer noch toont hij aan dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer (...). Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100).”

2.9. In de bestreden beslissing kan, na de vaststelling dat verzoekers officiële toestemming om te werken verviel op 1 november 2022, worden gelezen: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij vastberaden zou zijn zich verder te ontwikkelen en bij te dragen aan de samenleving, dat hij vlekkeloos Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij hier een tewerkstelling gekend zou hebben, dat hij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat hij alle mogelijkheden benut zou hebben om zich te integreren, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij een harde werker zou zijn, dat hij niet afhankelijk zou willen zijn van de sociale bijstand, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij verschillende scholingsbewijzen voorlegt, evenals zijn loonbrieven, zijn arbeidsovereenkomst, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit; zijn Marokkaans diploma en zijn individuele rekening van het jaar 2022) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

2.10. Deze beoordeling is deugdelijk pertinent en in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers in het aangehaalde principiële arrest dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend. Verzoeker toont met de oplijsting van de elementen die zijn zaak kenmerken inzake integratie, werkbereidheid, opleiding, kennis van de Nederlandse taal en verblijf van zes jaar in België waardoor hij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en zich de Belgische identiteit en mentaliteit heeft eigen gemaakt en met het voegen van de stukken 4 t.e.m. 9 bij het verzoekschrift die hij ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag reeds heeft overgemaakt, niet aan dat zich in zijn geval een andere beoordeling opdringt. Het is ook niet omdat verweerder de aangevoerde elementen niet weerhoudt, dat hij er geen rekening mee heeft gehouden. Stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift, dat een CV van verzoeker betreft, werd niet overgemaakt ter ondersteuning van de aanvraag en dus kan verweerder niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. De Raad ziet ten overvloede niet in hoe de oplijsting in dit CV van alle elementen die zijn verblijf in België betreffen, afbreuk kan doen aan de in punt 2.9. bedoelde beoordeling.

2.11. Verzoeker werpt op dat hij in Marokko nergens terecht kan en geen onderdak meer heeft, noch een netwerk dat hem kan ondersteunen. Hiermee kan hij de volgende door verweerder gedane beoordeling niet onderuit halen: *“Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Betrokkene is namelijk geboren en getogen in Marokko en kwam pas in 2020, naar België.”* Deze beoordeling vindt steun in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich bevindt in het administratief dossier. Verzoeker verwees hierbij naar zijn moeder en overige familieleden die in Marokko verblijven, waar hij zelf twintig jaar heeft verbleven. Er is dus wel degelijk een netwerk aldaar, voor zover een gezonde jonge man van 26 jaar die werkbereid is daaraan behoefte heeft.

2.12. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn legale verblijfsperiode [...].”*

Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. [...] Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Betrokkene is namelijk geboren en getogen in Marokko en kwam pas in 2020, naar België. Gezien zijn legale verblijf van 20.07.2020 tot 31.10.2022 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan geen bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). [...]”

2.13. Hieruit blijkt dus dat verweerder van oordeel is dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden met België die vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM of dat ze opwegen tegen de banden met Marokko waar hij twintig jaar heeft verbleven. Mocht dat toch zo zijn, geeft verweerder aan dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, wat wil zeggen dat verzoeker niet definitief zal worden gescheiden van zijn vrienden of sociale bindingen in het algemeen. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM en de overtuiging dat hij na zes jaar verblijf in België moeilijk kan terugkeren naar Marokko waar hij geen netwerk heeft – die hierboven reeds werd ontkracht – niet aan dat de door verweerder gedane afweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

2.14. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat verzoekers integratie niet wordt aanvaard omdat hij die zelf heeft gecreëerd, dit tijdens een verblijf waarvan hij wist dat het tijdelijk was. Verzoekers betoog dat hij geen misbruik heeft gemaakt van zijn integratie is bijgevolg niet relevant. De beoordeling in de bestreden beslissing, *“Echter, betrokkene was er steeds van de op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten. Betrokkene studeerde hier slechts drie jaar, waarvan één jaar een voorbereidend jaar taalonderwijs was. Uit de voorgelegde stukken kan op geen enkele manier blijken dat de coronapandemie de oorzaak was van het beëindigen van zijn studies. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”*, vormt duidelijk een antwoord op de aangehaalde omstandigheid, *“Betrokkene beroept zich op zijn verblijf als student en op het feit dat hij zijn studies noodgedwongen heeft moeten beëindigen omwille van de coronapandemie.”*

2.15. Voor wat betreft het gezins- en familieleven in België kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.8. Verzoeker toont als meerderjarige niet aan dat hij afhankelijk is van zijn meerderjarige Belgische broer – voor zover wordt aanvaard dat de betrokken persoon daadwerkelijk zijn broer is – en toont evenmin aan waarom een tijdelijke scheiding van zijn broer om in Marokko de nodige formaliteiten te gaan vervullen, strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De overtuiging dat zijn gezinsleven werd geschonden, volstaat niet om een schending van deze verdragsbepaling te kunnen vaststellen.

2.16. Het is duidelijk dat verzoeker zijn privébelangen wil laten primeren op de vervulling van *“een formaliteit”*, d.w.z. het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland, maar hij gaat eraan voorbij dat dit een wettelijke verplichting is, neergelegd in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hiervan kan worden afgeweken in geval van buitengewone omstandigheden, waarvan in casu echter geen sprake is.

2.17. Verweerder dient geen enkele garantie op terugkeer te verschaffen. De Raad stipt hierbij aan dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ruime discretionaire bevoegdheid van verweerder zodat er uiteraard geen enkele garantie bestaat dat verzoekers aanvraag zal uitmonden in een machtiging tot verblijf.

2.18. De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Verzoekers theoretische beschouwingen over de formele en materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook zijn overtuiging dat de elementen die zijn zaak kenmerken wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn en dat er sprake is van een beoordeling in strijd met artikel 8 van het EVRM, kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------